

KAMER VAN BEROEP GEMEENSCHAPSONDERWIJS**BESLISSING****GO / 2016 / 01 / ... / 14 JANUARI 2016**

Inzake ..., wonende ... te ..., bijgestaan door ..., advocaat te ...,

Verzoekende partij

Tegen ..., ..., ... te ..., vertegenwoordigd door ..., algemeen directeur, en ..., lid van de Raad van Bestuur, bijgestaan door ..., advocaat te ...,

Verwerende partij

Met een ter post aangetekende brief dd. 22 oktober 2015 heeft ..., namens ..., beroep ingesteld tegen de beslissing van 17 september 2015 van de Raad van Bestuur van ... waarbij ... de tuchtmaatregel van het ontslag wordt opgelegd.

1. Over de relevante gegevens de zaak

... is als vastbenoemd personeelslid werkzaam als coördinator aan ... te

Op 4 mei 2012 wordt door ..., directrice van ..., aan ... een vaststellingsfiche overgemaakt met de volgende vermeldingen :

“Op 3 mei 2012 werd vastgesteld dat jij het bureau van de opvoedster, ..., betrad (tussen 7u45 en 8u30). Op dat moment hield de opvoedster, ..., toezicht op speelplaats 3, 4.

Je hebt de handtas van de opvoedster opengedaan en je bent in haar handtas op zoek gegaan naar haar geldbeugel. Uit de geldbeugel van de opvoedster zijn 2 biljetten van 50 euro ontvreemd”.

Deze vaststellingsfiche wordt door ... voor kennisname ondertekend op 4 mei 2012.

Op 4 mei 2012 beslist de algemeen directeur van de scholengroep om ... preventief te schorsen bij hoogdringendheid. Op 21 mei 2012 beslist de Raad van Bestuur van de Scholengroep a) om die beslissing te bevestigen en b) dat een tuchtprocedure met het oog op het ontslag wordt opgestart. De Kamer van Beroep beslist op 3 juli 2012 op haar beurt de beslissingen van 4 mei 2012 en 21 mei 2012 waarbij ... preventief wordt geschorst, niet te vernietigen.

Op 14 mei 2012 hebben ... en ... klacht neergelegd wegens voormeld feit bij de lokale politie Op 30 oktober 2012 heeft de scholengroep klacht met burgerlijke partijstelling neergelegd in handen van de onderzoeksrechter te

Op 7 maart 2014 verwijst de raadkamer ... naar de correctionele rechtbank voor de betichting van huisdiefstal op 3 mei 2012 ten nadele van

Met een vonnis van 13 juni 2014 heeft de rechtbank van eerste aanleg ..., afdeling ..., ... schuldig verklaard aan het ten laste gelegde feit en haar veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden en een geldboete van 50 euro. Nadat tegen het vonnis van 13 juni 2014 hoger beroep werd aangetekend, heeft het Hof van Beroep te ... met een arrest van 27 mei 2015 ... schuldig verklaard aan het ten laste gelegde feit en haar veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel en een geldboete van 50 euro. Het cassatieberoep dat namens ... werd ingediend tegen het arrest van het Hof van Beroep van 27 mei 2015, werd bij beschikking van 20 augustus 2015 ontoelaatbaar verklaard.

Met een aangetekende brief dd. 30 juni 2015, waarin verwezen wordt naar de beslissing van de raad van bestuur van 18 juni 2015 om een tuchtprocedure te voeren, wordt ... uitgenodigd om zich op 17 september 2015 in het kader van de tuchtstraf ‘het ontslag’ voor de Raad van Bestuur te verantwoorden voor de volgende tenlastelegging:

- *“op 3 juni 2012 als personeelslid van ... een geldsom van 100 euro bedrieglijk te hebben weggenomen uit de handtas van uw collega ...”.*

Na de hoorzitting van 17 september 2015 beslist de Raad van Bestuur van de Scholengroep ... de tuchtstraf ‘het ontslag’ op te leggen. Deze beslissing wordt haar meegedeeld met een ter post aangetekende brief dd. 2 oktober 2015, waarbij zij ook uitgenodigd wordt het proces-verbaal van het verhoor te ondertekenen.

Tegen deze beslissing tekent ..., namens ..., beroep aan bij de Kamer van Beroep met een ter post aangetekende brief dd. 22 oktober 2015.

2. Het procedureverloop

... heeft namens verzoekende partij met een aangetekende brief dd. 13 november 2015 een toelichtende memorie en een stukkenbundel ingediend.

... heeft namens verwerende partij met een aangetekende brief dd. 27 november 2015 het administratief dossier ingediend.

... heeft namens verwerende partij met een aangetekende brief dd. 9 december 2015 een verweerschrift ingediend.

De partijen werden voor de hoorzitting opgeroepen met een ter post aangetekende brief dd. 16 november 2015 en waren op de hoorzitting aanwezig of vertegenwoordigd.

De raadvrouw van de verzoekster heeft bij het indienen van de toelichtende memorie en op 24 november 2015 gevraagd om vijf getuigen te horen. Desgevraagd stelt de raadvrouw in haar brief van 14 januari 2016 dat de getuigen als ‘moraliteitsgetuigen’ zullen fungeren en dat zij “meer toelichting geven aangaande de feitelijke omstandigheden waarbinnen dit tuchtdossier dient gesitueerd”.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Het beroep is tijdig en in de geëigende vorm ingediend.

4. De procedure voor de Kamer van Beroep

4.1. De raadvrouw van de verzoekster voert aan dat de verwerende partij, in strijd met artikel 33novies, §1, vijfde en zesde lid, van het besluit van 22 mei 1991 van de Vlaamse regering omtrent de evaluatie, maatregelen van orde en tucht in het gemeenschapsonderwijs (hierna: het besluit van 22 mei 1991), haar nota van verweer niet bij aangetekende brief aan haar heeft bezorgd en dat zij daarom uit de debatten moet worden geweerd. De raadsman van de verwerende partij antwoordt dat hij een kopie van zijn verweerschrift bij gewone brief aan de verzoekster heeft opgestuurd en zich zodoende aan de geldende regeling heeft gehouden. Hij legt een kopie van de desbetreffende brief voor.

4.2. De verzoekster zet niet uiteen welk nadeel zij heeft ondergaan doordat de verwerende partij de vormvoorschriften, neergelegd in voormeld artikel 33novies, §1, vijfde lid, ten dele heeft miskend. Zij erkent dat zij het verweerschrift vanuit het secretariaat van de Kamer van Beroep heeft doorgestuurd gekregen en zij zet niet uiteen waarom enkel die toezending haar mogelijkheden van tegenspraak op een of andere wijze zou verminderd hebben. Er is geen reden om het verweerschrift uit de debatten te weren.

5. De grond van de zaak

De verzoekster voert middelen aan die betrekking hebben op de miskennis van de voorgeschreven procedure, zij klaagt de miskennis van de redelijke termijnvereiste aan, betwist ondergeschikt het bewijs en het bestaan van de ten laste gelegde feiten en voert uiteindelijk ook aan dat de opgelegde tuchtstraf het evenredigheidsbeginsel miskent.

5.1.1. De verzoekster voert de schending aan van artikel 69 van het decreet rechtspositie personeelsleden gemeenschapsonderwijs in samenhang met artikel 19, §1, laatste lid van het besluit van 22 mei 1991, doordat haar na de kennisneming van de feiten -dagtekenend uit 2012- niet ‘onmiddellijk per aangetekende brief’ werd

medegedeeld dat er tegen haar een tuchtvordering werd ingesteld; zij ontving die kennisgeving slechts 3,5 jaar later -met name met de brief van 30 juni 2015-, maar dan waren de feiten verjaard, minstens de redelijke termijn verstreken.

5.1.2. De verwerende partij wijst erop dat artikel 19, §1, laatste lid, van het besluit van 22 mei 1991 niet op straffe van nietigheid is voorgeschreven en dat die bepaling samengelezen moet worden met §5, derde en vierde lid, van hetzelfde besluit op grond waarvan het bestuur in geval van strafrechtelijke vervolging mag wachten met het instellen van de tuchtvordering tot aan de ontvangst van de gerechtelijke uitspraak, dat de algemeen directrice in haar dienstbrief van 4 mei 2012 i.v.m. de preventieve schorsing van de verzoekster heeft gesteld dat “een tuchtonderzoek zal worden opgestart”, dat de Raad van Bestuur de beslissing van 4 mei 2012 op 21 mei 2012 bevestigd heeft en dat ook de Kamer van Beroep vastgesteld heeft “dat er een tuchtonderzoek is opgestart ten laste van ...” en dat het bestuur zich overigens ook burgerlijke partij gesteld heeft bij de onderzoeksrechter.

5.1.3.1. De Kamer van Beroep brengt in herinnering dat de mededeling aan het personeelslid van de beslissing van de Raad van Bestuur -de enige overheid die daar decretaal voor bevoegd is- om een tuchtprocedure op te starten, indien zij niet op straffe van nietigheid van de procedure is voorgeschreven, in ieder geval een substantiële vorm betreft die in het belang van het personeelslid is ingevoerd aangezien het voorschrift hem zekerheid biedt op het vlak van de verjaring van de ten laste gelegde feiten en de mogelijkheid voor het bestuur om nog een tuchtvordering op te starten. De Raad van Bestuur heeft te dezen wel besloten een tuchtonderzoek tegen de verzoekster te voeren -de beslissing van 21 mei 2012- maar die beslissing werd niet aan de verzoekster ter kennis gebracht.

5.1.3.2. Indien de tuchtrechtelijke vervolging begint op de dag van de verzending van de mededeling van de beslissing om een tuchtonderzoek in te stellen, dan heeft artikel 19, §5, derde lid, van het besluit van 22 mei 1991 tot gevolg dat een personeelslid, aan wie binnen de zes maanden na de kennisneming van de feiten door de tuchtoverheid geen mededeling van de beslissing van de Raad van Bestuur is verzonden, niet meer tuchtrechtelijk vervolgd kan worden.

Uitzondering daarop is vervat in artikel 19, §5, vierde lid, van hetzelfde besluit, dat het bestuur toelaat in geval van strafrechtelijke vervolging, de termijn voor de verjaring van de tuchtfeiten te laten ingaan op het ogenblik van de kennisgeving aan het bestuur van een definitieve uitspraak van de gerechtelijke overheid. Van een strafrechtelijke vervolging is sprake zodra de politie ten behoeve van de procureur des Konings een proces-verbaal over de feiten redigeert.

5.1.3.3. Te dezen betwist de verzoekster niet dat er onmiddellijk na de feiten een strafrechtelijk onderzoek is opgestart. Zij werd overigens in dat verband door de politie verhoord en was dus onmiskenbaar -hoewel dit juridisch zelfs niet relevant is- op de hoogte van het bestaan van een strafrechtelijke vervolging tegen haar.

Omdat er tegen de verzoekster een strafrechtelijke vervolging liep, begon de verjaringstermijn voor het instellen van de tuchtvordering niet te lopen op de datum van de kennismaking van de feiten, maar op de datum van het afsluiten van de gerechtelijke procedure. Niemand betwist dat het bestuur, vanaf die datum gerekend, de voorgeschreven termijnen geëerbiedigd heeft.

5.2.1. De verzoekster voert de schending aan van artikel 69 van het decreet rechtspositie personeelsleden gemeenschapsonderwijs in samenhang met artikel 19, §1, eerste lid, en §3, eerste lid, van het besluit van 22 mei 1991, doordat de tuchtverheid, zodra haar de feiten bekend raakten, niet de nodige vaststellingen en verhoren heeft gedaan en daaromtrent ook niet in alle transparantie een dossier heeft samengesteld waarin voor en tegen werd afgewogen -onder meer het weren van illegaal verkregen bewijsmateriaal-, maar integendeel de zaak 3,5 jaar op haar beloop gelaten heeft. De verwerende partij heeft niet alleen de tuchtvordering nooit opgestart, zij heeft in toepassing van artikel 19, §4, van het besluit van 22 mei 1991 ook nooit de behandeling van de tuchtvordering opgeschort. De verwerende partij heeft ook nooit standpunt ingenomen over het bewijsmateriaal, dat nochtans illegaal was en door de strafrechter ook als zodanig werd bestempeld.

5.2.2. De verwerende partij stelt dat de reglementering het bestuur toelaat te wachten met het tuchtonderzoek tot na de afloop van de gerechtelijke procedure, dat in dit geval de verzoekster voor verhoor in de tuchtzaak werd opgeroepen na het

definitief worden van het arrest van het hof van beroep van 27 mei 2015, dat zij niet inziet welke onderzoeksdaden zij -gegeven het hangend strafonderzoek- had kunnen stellen en dat de vraag naar het in aanmerking nemen van onrechtmatig verkregen bewijzen niet terzake is omdat de verzoekster definitief door de strafrechter veroordeeld is en de tuchtoverheid gebonden is door de beslissing van de strafrechter over het bestaan van de feiten.

5.2.3. De verzoekster verwijt aan het bestuur dat het niet onmiddellijk na de vaststelling van de feiten werk gemaakt heeft van het tuchtonderzoek. Terecht merkt de verwerende partij op dat de omstandigheid dat er een strafonderzoek liep haar toeliet de uitkomst van dat strafonderzoek af te wachten. Dit is zeker het geval nu de verzoekster nooit heeft toegegeven dat zij geld uit de handtas van haar collega had genomen.

Dat de verwerende partij, hoewel zij daartoe verplicht was, geen eigen onderzoek aan de zaak heeft gewijd, en zich ook niet heeft afgevraagd of het bewijsmateriaal wel legaal verkregen was, is op dit ogenblik niet meer aan de orde, aangezien de verzoekster door de strafrechter veroordeeld is voor diefstal ten nadele van een collega. De veroordeling door de strafrechter houdt in dat sindsdien erga omnes vast staat dat de verzoekster de feiten gepleegd heeft en dat het bestuur ter zake geen ander standpunt meer mag of kan innemen.

Het afwachten van de uitslag van het gerechtelijk onderzoek was overigens ook niet onredelijk, aangezien de verzoekster de feiten ontkende, het bestuur bij vragen om inlichtingen afbotste op het geheim van het onderzoek en de vraag naar de regelmatigheid van de bewijsgegevens slechts in graad van beroep definitief beslecht is. Het middel wordt niet aangenomen.

5.3.1. De verzoekster stelt dat de verwerende partij artikel 19,§3 en §5 van het besluit van 22 mei 1991 miskend heeft doordat de oproepingsbrief voor het tuchtverhoor geen precieze aanduiding gaf over de plaats waar het tuchtdossier kon ingezien worden, doordat zij zelfs na herhaald schriftelijk verzoek geen kosteloze kopie van het tuchtdossier ontvangen heeft maar het dossier na elektronische toezending op eigen kosten heeft moeten afdrukken en doordat de oproepingsbrief

melding maakt van feiten gepleegd op 3 juni 2012 en daarvoor refereert aan de strafrechtelijke veroordeling die gaat over feiten van 3 mei 2012.

De verzoekster voert voorts ook de schending aan van artikel 19, §6 en §8 van het besluit van 22 mei 1991, doordat zij op 5 oktober 2015 van de verwerende partij een schrijven ontving met de mededeling van de opgelegde tuchtstraf en met het proces-verbaal van het verhoor d.d. 17 september 2015, terwijl het bestuur zich moet onthouden van een beslissing zolang het proces-verbaal van verhoor niet ondertekend is of de betrokkene de gelegenheid gekregen heeft zijn opmerkingen bij het relaas van de hoorzitting te formuleren. De miskennis van de reglementering is hier evident, aangezien de tuchtoverheid zelf haar op 17 september gevraagd heeft -om organisatorische en praktische redenen- het proces-verbaal te mogen toezenden en het niet ter plaatse voor te moeten lezen en te ondertekenen. Omdat aan de verzoekster het recht is ontzegd om voorafgaand aan de beslissing het relaas van de hoorzitting na te kijken en opmerkingen te maken, is het proces-verbaal van de hoorzitting geen rechtsgeldig stuk en kan het geen aanleiding geweest zijn voor een rechtsgeldige beslissing.

5.3.2. Volgens de verwerende partij heeft zij scrupuleus de voorschriften van artikel 19, §5 van het besluit van 22 mei 1991 nageleefd: Er is verzoekster in de oproepingsbrief meegedeeld dat het inzagerecht over het dossier kon gebeuren op het bureau van de algemeen directeur na contactname met hem; in de oproepingsbrief wordt het tuchtfeit omschreven als gebeurd op 3 juni 2012, maar dit is een materiële vergissing die de rechten van verdediging van de verzoekster geenszins heeft kunnen miskennen en ook niet miskend heeft zoals blijkt uit haar hele verweer; de oproepingsbrief voor het tuchtverhoor dagtekent van 30 juni 2015 en de hoorzitting werd gepland op 17 september 2015, zodat de termijn van verweer zeker voldoende was; de verzoekster heeft kosteloos een kopie ontvangen van het tuchtdossier, aangezien zij het dossier kon downloaden na van de school een link daarvoor gekregen te hebben.

De verwerende partij stelt, wat betreft de laattijdige ondertekening van het proces-verbaal van het verhoor, dat de verzoekster de inhoud van het proces-verbaal

niet betwist. In haar protestbrieven maakt de verzoekster wel gewag van het niet-notuleren van haar opmerking dat zij ter zitting stukken heeft voorgelegd en dat er geen nota is genomen van haar opmerking dat de raad van bestuur geen aanpassing of correctie van de tenlastelegging heeft gedaan, maar dit doet geen afbreuk aan de inhoud van het verslag. In ieder geval maakt de reglementering geen gewag van een verplichting tot ondertekening, noch van de verplichting dat de ondertekening de beslissing moet voorafgaan. Voorts leidt het niet ondertekenen van het verslag niet automatisch tot de nietigheid van het tuchtbesluit, maar ontnemt het enkel bewijskracht aan het verslag en is het enkel wanneer het tuchtbesluit er echt op steunt -wat te dezen niet het geval is- dat het onregelmatig kan zijn.

5.3.3.1. De brief van 30 juni 2015 van de algemeen directeur aan de verzoekster, waarmee zij in kennis werd gesteld van de beslissing van de Raad van Bestuur om de tuchtvervolging te activeren en werd opgeroepen voor het tuchtverhoor is duidelijk: zij kan van haar recht op inzage van het dossier gebruik maken door zich -na telefonische afspraak- aan te melden op het kantoor van de algemeen directeur. Zij wist daarmee duidelijk waar en hoe zij het tuchtdossier kon inzien. De inzagetermijn -anderhalve maand- was ook ruim voldoende. Aangezien de verzoekster zelf de maanden juli en augustus onbenut liet om haar inzagerecht uit te oefenen en zij niet vóór begin september een initiatief daaromtrent nam, kan zij niet stellen dat zij laattijdig een kopie van het tuchtdossier verkregen heeft.

5.3.3.2. De verzoekster heeft geen kosteloos afschrift van het tuchtdossier, in de zin van een kopie van de papieren versie, gekregen. Zij heeft van het bestuur wel een link gekregen waarmee zij het dossier kon downloaden. De verzoekster beweert niet dat zij om een of andere reden niet in staat was om via de aangegeven link toegang te krijgen tot alle documenten van het tuchtdossier. Met de elektronische toezending van het dossier heeft de tuchtoverheid aldus voldaan aan de verplichting die artikel 19, §3, derde lid van het besluit van 22 mei 1991 haar oplegt. Het argument dat de gebruikte handelwijze niet correct is omdat de verzoekster 'op eigen kosten' het dossier heeft moeten afprinten, snijdt geen hout, aangezien de elektronische mededeling gelijk staat met een materiële overhandiging en het afdrukken aldus een eigen keuze van de verzoekster is.

5.3.3.3. De oproepingsbrief voor het verhoor vermeldt, wat de aanwijzing van de ten laste gelegde feiten betreft, inderdaad dat de feiten gebeurden op 3 juni 2012. Het betreft onmiskenbaar een louter materiële vergissing die bij de verzoekster geen enkele verwarring heeft kunnen veroorzaken: de oproeping verwijst immers ook naar -citeert zelfs- het arrest van het Hof van Beroep en herneemt de gehele procedure die tot dan werd gevolgd en waarin altijd gesproken wordt van de feiten d.d. 3 mei 2012. De materiële vergissing heeft de verzoekster niet kunnen misleiden, zoals overigens ook blijkt uit haar gehele verweer.

5.3.3.4. Overeenkomstig artikel 19, §6, eerste lid, van het besluit van 22 mei 1991 moet ‘ter zitting’ een proces-verbaal opgemaakt worden ‘waarin getrouw de verklaringen van de gehoorde’ worden opgenomen, moet het proces-verbaal aan de betrokkene worden voorgelezen en moet hij verzocht worden het te ondertekenen. Moet het proces-verbaal aldus in beginsel op de hoorzitting zelf worden opgemaakt en ondertekend, dan is het niet onregelmatig dat de partijen overeenkomen de voorlezing te vervangen door een mededeling achteraf en ondertekening op een later tijdstip. Dat die mededeling gebeurt na de deliberatie en de totstandkoming van de beslissing is op zich niet onwettig. Dit zal enkel het geval zijn wanneer de miskennis van de regel de betrokkene in zijn belangen geschaad heeft.

Het ondertekenen van het proces-verbaal van verhoor met de mogelijkheid om bemerkingen te maken op de tekst die het bestuur heeft opgemaakt, strekt ertoe een tegensprekelijk bewijs te verkrijgen van het verloop van het verhoor en van de standpunten die daar worden ingenomen. Zonder ondertekening, al dan niet met opmerkingen omtrent het voorgelegd voorstel, heeft het proces-verbaal slechts de waarde van een eenzijdige verklaring. Steunt het bestuur zich bij zijn beslissing op gegevens uit een niet-ondertekend proces-verbaal, dan loopt het de kans dat die gegevens nadien worden ontkend of betwist, hetgeen van belang kan zijn voor bijvoorbeeld het bewijs van de deugdelijke grondslag van de beslissing.¹

In dit geval stelt de Kamer van Beroep vast dat het beroepen besluit niet steunt op gegevens die door de verzoekster als leemten in het proces-verbaal worden

¹ Overgenomen uit zaak nr. GO/2015/15 van 8 december 2015 (overw. 4.4.2)

naar voor geschoven en die betrekking hebben op enerzijds het niet-vermelden van de overlegging van stukken en anderzijds de mededeling dat de tenlastelegging moest aangepast worden wat de datum van de tuchtinbreuk betreft. Voor het overige stelt de verzoekster de inhoud van het verslag niet ter discussie, zodat de omstandigheid dat het haar pas laattijdig ter ondertekening is voorgelegd, haar op geen enkele wijze heeft kunnen benadelen. Het loutere feit dat het proces-verbaal van verhoor niet ter zitting werd opgemaakt en dat het op een latere datum -zelfs na de deliberatie over de zaak- aan de verzoekster werd doorgestuurd is van geen invloed op de regelmatigheid van de beroepen beslissing.

5.4. De Kamer van Beroep is op grond van de voormelde overwegingen van oordeel dat de beroepen beslissing niet vernietigd moet worden wegens miskenning van de voorgeschreven procedureregels.

5.5.1. De verzoekster beroept zich op de miskenning van de regels inzake de verjaring van de tuchtvordering en de redelijke termijn. Zij betoogt dat de tuchtverheid krachtens artikel 19, §§4 en 5 van het besluit van 22 mei 1991 de tuchtprocedure kan opschorten maar dat zij geen tuchtrechtelijke vervolging meer kan instellen na verloop van zes maanden na de vaststelling van de feiten. In dit geval heeft zij de tuchtprocedure niet tijdig opgestart en ze ook niet opgeschort, zodat de kennisgeving van het instellen van een tuchtprocedure op 18 juni 2015 buiten de verjaringstermijn is gebeurd. Zij betoogt voorts dat, aangenomen dat de tuchtprocedure nog kon opgestart worden na de ontvangst van de beslissing van de gerechtelijke overheid, de Raadkamer te ... de verzoekster op 7 maart 2014 reeds buiten vervolging gesteld heeft en dat de verwerende partij vervolgens niet binnen een redelijke termijn de tuchtprocedure heeft opgestart, noch enig administratief onderzoek gevoerd, terwijl zij nochtans overtuigd was van de schuld van de verzoekster.

5.5.2. De verwerende partij antwoordt dat de verzoekster reeds op 8 mei 2012 door de algemeen directeur verwittigd werd van het instellen van een tuchtprocedure en dat in ieder geval de verjaringstermijn niet onmiddellijk loopt in geval van een strafprocedure, maar enkel na ontvangst van een mededeling van de gerechtelijke overheden. In casu heeft de Raad van Bestuur, na de mededeling van het arrest van

het Hof van Beroep van 27 mei 2015, op 18 juni 2015 beslist de tuchtvervolging in te zetten, zodat er geen sprake is van verjaring van de tuchtfeiten. De mededeling omtrent de buitenvervolginstelling door de raadkamer geldt geenszins als de aanvangsdatum voor de verjaring, aangezien die beslissing betrekking heeft op andere feiten die oorspronkelijk tegen de verzoekster werden ingebracht.

Ook de redelijke termijn voor het voeren van een tuchtvordering is volgens de verwerende partij niet overschreden, want de verzoekster heeft nooit een bekentenis afgelegd over de tenlastelegging van diefstal en het bestuur kon geen gebruik maken van de filmopnames zodat zij de uitslag van de strafprocedure moest afwachten. Ook nalatig stilzitten kan aan het bestuur niet verweten worden, aangezien het zich burgerlijke partij heeft gesteld bij de onderzoeksrechter en verschillende keren bij de procureur des Konings om informatie vroeg zonder daarop een antwoord te krijgen.

5.5.3.1. De Kamer van Beroep valt de uiteenzetting van de verwerende partij met betrekking tot de grief van de verjaring bij: omdat er een strafonderzoek op gang was gekomen was de tuchtverheid er reglementair niet toe verplicht om binnen de zes maanden na de kennisneming van de feiten de verzoekster in kennis te stellen van de beslissing van de raad van bestuur om een tuchtonderzoek te voeren en aldus de tuchtvervolging in te stellen; de raadkamer heeft de verzoekster op 7 maart 2014 buiten vervolging gesteld voor een aantal diefstallen waarvan de verzoekster oorspronkelijk verdacht werd, maar die beslissing was geen eindbeslissing, aangezien de raadkamer toen precies besliste om de verzoekster naar de correctionele rechtbank te verwijzen voor de diefstal van 3 mei 2012; de eindbeslissing op strafrechtelijk vlak is de beschikking van niet-toelaatbaarheid van het Hof van Cassatie, gegeven op 20 augustus 2015; de verzoekster betwist niet dat, zoals vermeld in de aan haar gerichte aangetekende brief van 30 juni 2015, de Raad van Bestuur op 18 juni 2015 -dus reeds vóór de mededeling van de eindbeslissing- besloten heeft de tuchtprocedure doorgang te laten vinden.

5.5.3.2. De Kamer van Beroep is voorts van oordeel dat het bestuur niet kan verweten worden dat het, hoewel de mogelijkheid daartoe bestond, te lang gedraald heeft met het voeren van de tuchtzaak: de verzoekster heeft immers de feiten nooit

tegenover het bestuur bekend -integendeel: in haar verweer tegen de preventieve schorsing bij hoogdringendheid door de algemeen directeur betwist de verzoekster 'formeel dat zij (uit de handtas van ...) enige geldsom zou hebben ontvreemd'- en de Raad van Bestuur was, gelet op de verklaring van ..., in het ongewisse of er sprake was van één diefstal, dan wel of er meerdere waren gepleegd; het valt ook niet in te zien welke onderzoeken de Raad van Bestuur had kunnen voeren om eigener gezag en los van het strafonderzoek de waarheid te achterhalen. Voorts heeft de Raad van Bestuur zich wel degelijk proactief opgesteld om het strafonderzoek voortgang te laten vinden: op 30 oktober 2012 stelt de verwerende partij zich burgerlijke partij bij de onderzoeksrechter 'tegen alle personen waarvan in de loop van het onderzoek zou blijken dat ze strafbare feiten gepleegd hebben'; de verwerende partij heeft ook herhaalde keren bij de procureur des Konings geïnformeerd over de stand van het gerechtelijk dossier.

5.5.4. Eens het bestuur volledige duidelijkheid had gekregen over de afhandeling van het gerechtelijk dossier, heeft het onmiddellijk gehandeld en is het binnen een redelijke termijn tot een eindbeslissing gekomen. De Kamer van Beroep verwerpt in die omstandigheden de argumentatie van de verzoekster met betrekking tot de verjaring van de tuchtvordering en het niet-respecteren van de redelijke termijn.

5.6.1. De verzoekster stelt dat zij tuchtrechtelijk vervolgd en gestraft is omdat zij op 3 juni 2012 100 euro uit de handtas van ... weggenomen heeft, maar dat geen enkel element uit het tuchtdossier dergelijk feit bewijst. Voorts stelt zij dat de tuchtvordering en de strafvordering los staan van elkaar zodat de uitspraak van de rechtbank geen gezag van gewijsde heeft voor de tuchtoverheid en het dossier niet toelaat de feiten voor bewezen te houden.

5.6.2.1. De Kamer van Beroep kan zich beperken tot wat volgt:

- De verzoekster is tuchtrechtelijk vervolgd en gestraft voor het plegen van een diefstal op 3 mei 2012. De verwijzing in de oproeping voor verhoor naar de datum van 3 juni 2012 is duidelijk een materiële vergissing die de verzoekster op geen enkele wijze in verwarring heeft kunnen brengen.

- Het bewijs van het ten laste gelegde feit ligt in het arrest van het Hof van Beroep waarbij het feit van huisdiefstal bewezen wordt verklaard en dat op dat punt erga omnes gelding heeft. Het bestuur mag terzake geen ander standpunt innemen.

5.6.2.2. De verzoekster meent met getuigenverklaringen de Kamer van Beroep een beter inzicht te kunnen geven in “de feitelijke omstandigheden waarbinnen dit tuchtdossier dient gesitueerd”. Indien zij daarmee bedoelt dat de getuigen zullen bevestigen dat zij niet gestolen heeft, dan botst haar vraag af op het gezag van gewijsde van de strafrechtelijke uitspraak. Indien zij daarmee beoogt aan te duiden dat de bewezen diefstal geen reden moet zijn om haar de straf van het ontslag op te leggen, dan wordt verwezen naar de hierna volgende bespreking van de strafmaat.

5.7.1. De verzoekster vindt de strafmaat overdreven. Zij heeft een carrière van 30 jaar opgebouwd, beschikt over een blanco tuchtverleden en kreeg in het verleden ‘zeer goede tot uitstekende evaluaties’. Een ontslag ontnemt haar als 54-jarige elke mogelijkheid om nog in het onderwijs aan de slag te gaan en de strafrechter heeft toch enige mildheid betoond door haar een gevangenisstraf met uitstel te geven. Zij stelt ook dat de Raad van Bestuur, bij zijn overweging van de strafmaat, niet alleen rekening gehouden heeft met de eenmalige diefstal maar ook verwijst naar andere feiten waarvoor zij door de raadkamer buiten vervolging gesteld werd. Zij vraagt tenslotte ook rekening te houden met het feit dat zij, door als preventief geschorste reeds 3,5 jaar buiten dienst geplaatst te zijn, reeds een ernstige straf heeft ondergaan.

5.7.2. In het beroepen besluit zet de Raad van Bestuur uiteen dat hij verantwoordelijk is voor het vertrouwen van leerlingen, personeelsleden en participanten in de school, wat inhoudt dat hij erover moet waken “dat personeelsleden zich op een aanvaardbare wijze, d.w.z. een wijze die in overeenstemming is met de diverse voorschriften, gedragen.” Hij voegt daaraan toe zich uitermate te verbazen over het feit dat de verzoekster, ondanks haar strafrechtelijke veroordeling, het bestaan van de feiten zonder schroom blijft ontkennen en dat zij geen enkele poging heeft ondernomen om zich te verontschuldigen of middelen aan te reiken die herhaling zouden kunnen vermijden,

hetgeen dan als verzachtende omstandigheid in aanmerking genomen had kunnen worden. Een en ander brengt de Raad van Bestuur tot het besluit dat de verzoekster zich onmogelijk gemaakt heeft en elke reïntegratie in ‘welke onderwijssector ook’ onderuit gehaald heeft.

5.7.3. De verzoekster heeft ervoor gekozen haar verweer voor de tuchtoverheid te steunen op het betwisten van de feiten. Terecht wijst de Raad van Bestuur op het onzinnige van dat verweer, aangezien de feiten door de strafrechter voor bewezen gehouden zijn en die uitspraak erga omnes geldt.

De Kamer van Beroep is van oordeel dat diefstal ten nadele van een collega binnen het werkmilieu, een zeer ernstig vergrijp uitmaakt dat op zich elke vertrouwensrelatie met het bestuur en de collega's verbreekt en dat de verzoekster de nodige autoriteit ontnemt om nog met leerlingen en ouders in contact te komen. De omstandigheid dat de verzoekster tot nog toe haar opdracht met volle inzet en tot ieders tevredenheid vervuld heeft en dat zij nog geen tuchtrechtelijke veroordeling opliep, staat er niet aan in de weg dat het vergrijp onmiddellijk resulteert in de definitieve verwijdering uit de dienst. Getuigen horen over de wijze waarop de verzoekster haar opdracht vervulde of over de wijze waarop de feiten vastgesteld zijn kunnen worden, is derhalve niet relevant. Daarbij komt dat de verzoekster op geen enkele wijze refereert aan enige omstandigheid die de tuchtoverheid er had kunnen toe brengen haar schuld aan het misdrijf in enige mate te relativieren.

BESLISSING

Gelet op het bijzonder decreet van 14 juli 1998 betreffende het Gemeenschapsonderwijs;

Gelet op het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van bepaalde personeelsleden van het Gemeenschapsonderwijs;

Gelet op het besluit van de Vlaamse Regering van 22 mei 1991 omtrent de evaluatie, maatregelen van orde en tucht in het gemeenschapsonderwijs, zoals gewijzigd;

Gelet op het Besluit van de Vlaamse Minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel van 6 augustus 2009 houdende aanstelling van de voorzitter en plaatsvervangende voorzitters van de Kamer van Beroep voor het personeel van het gemeenschapsonderwijs, zoals gewijzigd;

Gelet op het Werkingsreglement van de Kamer van Beroep, zoals goedgekeurd op 10 november 2011;

Gelet op de hoorzitting van 14 januari 2016;

Na beraadslaging;

Na geheime stemming over de bevestiging van de tuchtmaatregel van het ontslag, met 6 stemmen voor en 5 stemmen tegen,

Enig artikel

De beslissing van de Raad van Bestuur van ... van 17 september 2015 waarbij ... de tuchtmaatregel van het ontslag wordt opgelegd, wordt bevestigd.

Aldus uitgesproken te Brussel op 14 januari 2016.

De Kamer van Beroep was samengesteld uit :

De heer André VANDENDRIESSCHE, voorzitter;

Mevrouw P. DE VIS, mevrouw L. VANDECAN en de heren T. SCHURMANS, D. VAN HAVER en D. VONCKERS, vertegenwoordigers van het gemeenschapsonderwijs;

Mevrouw S. VANSPEYBROECK en de heren G. ACHTEN, L. BOGHE, M. HEYNDRICKX en C. WALGRAEF, vertegenwoordigers van de vakorganisaties;

De heer F. STEVENS, secretaris.

Opgemaakt in drie originele exemplaren, waarvan één exemplaar voor elke partij en voor het dossier.

De Secretaris,

De Voorzitter,

F. STEVENS,

A. VANDENDRIESSCHE